

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.259/2022/41.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. év január 24. és április hó 25. napjain tartott nyilvános ülés alapján 2023. év április hó 25. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. május 31. napján kihirdetett 15.B.1100/2019/195. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában a próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezésére és a próbára bocsátás megszüntetésére, valamint a halmazati büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Terhelt1 I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 6 (hat) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Terhelt1 I. r. vádlottnak a beszámítással érintett ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletének utolsó napja 2020. március 10.

Az I. r. vádlott lakcíme helyesen cím19, útleveleinek száma útlevélszám1, a bv1 az I. r. vádlott tényleges tartózkodási helye.

Terhelt2 II. r. vádlott cselekménye minősítésénél a társtettesi minőség megállapítását mellőzi, a jogszabályhely megjelölésénél a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulata helyett a III. fordulatát tünteti fel.

Terhelt2 II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 6 (hat) évre enyhíti.

Terhelt2 II. r. vádlott őrizetének kezdő időpontja helyesen 2017. március 18.

Terhelt3 III. r. vádlott cselekményét kábítószer-birtoklása büntettének [Btk. 178. § (1) bekezdés III. fordulat, (2) bekezdés b) pont] minősíti.

Terhelt3 III. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 5 (öt) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Terhelt2 II. r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonekobjzásnál a betűvel kiírt összeg helyesen tizenkétezer- egyszázhetven euró.

Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében a vagyonekobjzásra vonatkozó rendelkezéseknél a „biztosításra visszatartást” mellőzi.

A 01000/528-585/2017.bü. számú összesített bűnjeljegyzékben az 53. sorszám alatt nyilvántartott összeget a Magyar Államkincstár Bü.92.669 számon kezeli.

A Terhelt1 I. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 611.797.- (hatszáztizenegyezer-hétszázkilencvenhét) forint; a Terhelt3 III. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összege helyesen 486.912.- (négy száznyolcvanhatezer-kilencszáztizenkettő) forint.

Kötelezi Terhelt2 II. r. vádlottat az elsőfokú ítélet meghozatalát követően felmerült 42.687.- (negyvenkettőezer-hatszáznyolcvanhét) forint bűnügyi költség megfizetésére.

A másodfokú eljárás során felmerült 281.598.- (kettő száznyolcvanegyezer-öt százkilencvennyolc) forint az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a 15.B.1100/2019/195. számú, 2022. május 31. napján meghozott ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 176. § (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés].

[2] A Terhelt1 I. r. vádlottal szemben korábban alkalmazott próbára bocsátást megszüntette, így közokirat-hamisítás büntetése [Btk. 342. § (1) bekezdés c) pont] miatt is - halmazati büntetésül - 8 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra, Terhelt2 II. r. vádlottat 7 év szabadságvesztésre és 7 év Magyarország területéről történő kiutasításra, Terhelt3 III. r. vádlottat 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát mindhárom vádlott tekintetében fegyházban határozta meg. Megállapította, hogy a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A vádlottak által előzetes fogvatartásban, valamint az I. és III. r. vádlott által házi őrizetben, majd ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet alatt töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

[3] Az I. és II. r. vádlottakkal szemben vagyonekobzást rendelt el, egyben a terheltektől lefoglalt pénzüsszeget a vagyonekobzás biztosítására visszatartotta. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről.

[4] A felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 I. r. vádlottat 611.437.- forint, Terhelt2 II. r. vádlottat 447.318.- forint, Terhelt3 III. r. vádlottat 487.912.- forint, míg mindhárom vádlottat egyetemlegesen 718.609.- forint megfizetésére kötelezte azzal, hogy a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viseli.

[5] Az ítélet ellen a vádlottak és védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség (a továbbiakban: fellebbviteli főügyészség) a felterjesztett ügyiratokkal együtt megküldött BF.848/2019/35. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Az átirat szerint a törvényszék a büntetőeljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítást a szükséges és indokolt mértékben lefolytatta, valamennyi releváns bizonyítékot értékelési körébe vonva - a vádlottak védekezésével szemben – helyes mérlegeléssel állapította meg a tényállást, amely megalapozott, így felülbírálatra alkalmas. A vádlottaknak és védőiknek az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadó fellebbezései új tények és bizonyítékok hiányában a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre. A vádlottak által elkövetett bűncselekmény minősítése is törvényes. A törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket is teljeskörűen tárta fel és értékelte. A vádlottakkal szemben alkalmazott büntetések neme és mértéke is megfelelő. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

[7] Terhelt1 I. r. vádlott védője fellebbezése írásos indokolásában elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta a Be. 604. § (1) bekezdés c) pontjának cb) alpontja alapján. Másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának, valamint végrehajtási fokozatának

enyhítésére (fegyház helyett börtön) tett indítványt. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hibásan folytatta le a bizonyítási eljárást és nem tett eleget indokolási kötelezettségének. Nem megfelelően járt el akkor sem, amikor tanú13 ügyvéd előtt tett nyilatkozatát nem értékelte okirati bizonyítékként. Megítélése szerint tanú13 felkutatása és meghallgatása nélkül megalapozott ítélet egyébként sem volt hozható. Emellett a törvényes vád sem hibátlan, mivel a Fővárosi Főügyészség a vádmódosításban egy olyan személyre terjesztette ki a vádirati tényállást, aki az ügyben vádlottként nem szerepel. A törvényszék nem adta továbbá indokát annak, hogy az I. r. vádlott vallomását a bérlet lakás tekintetében miért nem fogadta el. A másodlagos indítvány kapcsán a védő kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet indokolása a büntetés kiszabása körében is hiányos, valamint, hogy az I. r. vádlott javára feltárt enyhítő körülmények nem kellő súllyal lettek értékelve. Figyelemmel továbbá arra, hogy a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények az elmúlt években csökkenést mutatnak, nem helytálló a cselekmény elszaporodottságára, mint súlyosító körülményre történő hivatkozás sem.

[8] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában fellebbezését változatlanul fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés a), b), c) és d) pontjában írt okból is megalapozatlan. Az ítélet indokolása nem felel meg a bizonyítékok értékelésére vonatkozó követelményeknek. Az ítélet szerint a törvényszék a tényállást mérlegelés alapján állapította meg, ez azonban az indokolásban nem ismerhető fel. A mérlegelésnek szánt „értékelés” ellentmond az iratok tartalmának és a logika szabályainak, ezért az ítélet felülbírálatra alkalmatlan. A tényállás hiányos és felderítetlen a tekintetben, hogy a II. r. vádlott a kábítószer mikor, hol és hogyan hozta be az országba. A II. r. vádlott elfogásának tényállásban megállapított időpontja ellentmond az okiratok tartalmának. A bíróság Terhelt2 II. r. vádlottra vonatkozó tényállást Terhelt1 I. r. vádlott olyan vallomására alapította, amelyet maga is aggályosnak ítélt. A rendőr tanúk vallomása sem ad alapot a belőlük levont következtetésekre. A bíróság kellő indok nélkül vetette el a vádlottnak az autóvásárlással kapcsolatos nyilatkozatait, ez azonban még csak nem is valószínűsíti azt a megállapítást, hogy ebben az esetben csak kábítószerrel lehet szó. A meghallgatáskor rögzített beszélgetések a vádlottak állításait alátámasztani látszanak, hiszen ezekben nincs kábítószerre vonatkozó konkrét, vagy arra utaló információ. A Dacai tanú13nak tulajdonított és meg nem erősített információk kívül a II. r. vádlott cselekvőségére tett megállapítások téves következtetésen alapulnak, így kellő számú és jelentőségű bizonyíték hiányában a II. r. vádlott felmentésének van helye. A kiszabott büntetés – büntetőjogi felelősség megállapítása esetén is - súlyos, annak enyhítése szükséges, mivel a II. r. vádlott büntetlen előéletű, kifogástalan családi háttérrel és egzisztenciával rendelkezik, és az elkövetés óta 6 év telt el. A társas elkövetés továbbá jelen esetben csekély súlyú bűnösségi körülmény.

[9] Terhelt3 III. r. vádlott védője fellebbezése indokolásában fellebbezését változatlanul fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen, több helyen és ponton a tényleges tartalmuktól eltérően értékelte, több esetben teljes mértékben megalapozatlan logikai következtetést vont le. Ennek oka feltehetően a rendelkezésre álló bizonyítékok hiányosságai miatt előállt bizonyítási nehézségek orvoslása volt, ezzel azonban az elsőfokú bíróság túlerjeszkedett a hatáskörén. A védői álláspont szerint a III. r. vádlott nyomozás során tett vallomása és a bíróság előtt tett vallomásai között lényeges eltérés nem mutatható ki.

A bíróság által hivatkozott telefonbeszélgetések tartalma szerint egyetlen esetben sem hangzott el kábítószer értékesítésére vagy kereskedelmére vonatkozó közlés. A rendőri megfigyelések sem támasztották alá a bíróság által megállapított tényállást. Sem a nyomozati szakban, sem a bírósági eljárásban nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a III. r. vádlott a tőle lefoglalt kábítószer megvásárolta volna, ill., hogy azt értékesíteni kívánta volna. Aggályos, hogy a nyomozó hatóság a III. r. vádlott autópályán történő ellenőrzése során a gépjárműve csomagtartójából lefoglalt bőröndről nem rögzített ujjlenyomatot és nem vett DNS mintát. A védő álláspontja szerint a III. r. vádlott magatartása bűnsegédként, forgalomba hozatallal elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetnének kísérlete lehetne abban az esetben, ha bizonyítható lenne, hogy tisztában volt azzal, hogy kábítószer tartalmazó táskát szállít. Mivel azonban ez nem bizonyítható, a III. r. vádlott felmentésének van helye. Másodlagosan a büntetés enyhítésére tett indítványt a III. r. vádlott vonatkozásában feltárt enyhítő körülményekre, különösen az időmúlásra figyelemmel.

[10] A nyilvános ülésen előadott perbeszédében Terhelt1 I. r. vádlott védője lényegében a fellebbezése írásbeli indokolásában foglaltakkal egyezően nyilatkozott. Másodlagos indítványával kapcsolatban előadta, hogy az I. r. vádlott jelenleg hentesként dolgozik a büntetés-végrehajtási intézetben, fegyházbüntetés kiszabása esetén elveszítené évek óta végzett munkáját, és újra kellene bizonyítania, hogy érdemes egy ilyen jellegű munkára, ezért börtönfokozat meghatározása indokolt. Mivel az I. r. vádlott megfelelően igazolta a tőle lefoglalt pénz forrását, a vagyoneklobzás mellőzését indítványozta. Az I. r. vádlott felszólalásában csatlakozott a védői perbeszédben előadottakhoz, elsődlegesen felmentését, másodlagosan büntetése enyhítését és börtön fokozat meghatározását kérte.

[11] Terhelt2 II. r. vádlott védője perbeszédében a fellebbezésének írásbeli indokolásában írtakat változatlanul fenntartotta, csatlakozott továbbá az I. r. vádlott védője által elmondott érveléshez.

[12] Terhelt3 III. r. vádlott védője ugyancsak fenntartotta a fellebbezésének írásbeli indokolásában leírtakat, amelyet röviden összefoglalva a nyilvános ülésen is előadott. A III. r. vádlott felszólalásában védőjével egyezően adta elő, hogy indítványa ellenére a rendőrség nem vett ujjlenyomatot és DNS mintát a bőröndről, erre figyelemmel az eljárás során nem tudta bizonyítani, hogy a bőrönd nem az övé. Fenntartotta, hogy nem tudta, hogy mit tartalmaz a bőrönd.

[13] A védelmi fellebbezések részben eredményesek.

[14] Az ítéltábla a Be. 590. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. A vádlottak és védők a fellebbezéseiket nem csupán a Be. 583. § (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt célok tekintetében terjesztették elő, ezért nem volt helye az elsőfokú ítélet Be. 590. § (3) bekezdése szerinti korlátozott felülbírálatának. Ennek megfelelően a másodfokú felülbírálat kiterjedt az eljárási szabályok megtartásának, az elsőfokú ítélet megalapozottságának, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények minősítésére, a büntetések kiszabására vonatkozó rendelkezéseknek, valamint az indokolás helyességének a vizsgálatára is [Be. 590. § (2) bekezdés].

[15] Az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt a Be. 608. § (1) bekezdésében felsorolt, ún. abszolút eljárási szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését és a törvényszék új eljárásra utasítását indokolná. A bíróság törvényesen volt megalakítva, a hatáskörét nem lépte túl, az illetékességi szabályokat nem sértette meg, kizárt bíró az ítélet meghozatalában nem vett részt, a tárgyaláson a vádlottak, a védők és az ügyész részt vettek, az elsőfokú ítélet indokolása a rendelkező résszel nem volt ellentétes [Be. 608. § (1) bekezdés a)-d), f) pont].

[16] Megállapítható volt továbbá az is, hogy nem történt olyan, a másodfokú eljárásban nem orvosolható relatív eljárási szabálysértés sem, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására. [Be. 609. § (1) bekezdés]

Az ítéltábla az ún. relatív eljárási szabálysértés kapcsán megállapította, hogy a tárgyalás nyilvánossága nem sérült, az eljárásban résztvevő személyek a törvényes jogaikat korlátozás nélkül gyakorolhatták, a törvényszék a bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket nem sértette meg, a bűnösség megállapítása, a cselekmények Btk. szerinti minősítése és a büntetés kiszabása tekintetében az indokolási kötelezettségének eleget tett [Be. 609. § (2) bekezdés a), b), d) pont].

[17] Az elsőfokú bíróság ugyan ismertette a tárgyalási szakban tanú13 nyilatkozatát, melynek lényegét az elsőfokú ítélet [66] bekezdése is tartalmazza, a csatolt irat vizsgálata eredményeként azonban arra a megállapításra jutott, hogy mivel a nyilatkozat tanúvallomásnak nem tekinthető, így bizonyítékként sem értékelhető. Az ítéltábla álláspontja szerint azonban tanú13 ügyvéd előtt tett nyilatkozata megfelel a Be. 204. § (3) bekezdésében írt feltételeknek, így, mint okirat bizonyíték figyelembe vehető. Mivel e bizonyíték értékelése a másodfokú eljárásban pótolható, az értékelés elmaradása sem vezethetett az ítélet hatályon kívül helyezéséhez.

[18] Úgyszintén nem alapozza meg a törvényszék ügydöntő határozatának hatályon kívül helyezést az a körülmény, hogy a Fővárosi Főügyészség végindítványában a vádirati tényállás módosítása keretében egy olyan személynek tulajdonított cselekvőseget, aki a vádlottak között nem szerepel. Az elsőfokú bíróság ugyanis „*orvosolta a hibát*”, amikor az általa megállapított tényállásban az I. r. vádlott társát nem nevesítette. Az eljárás során feltárt adatokra figyelemmel megfelelőbb lett volna „*az eljárás során ismeretlenül maradt személy*” helyett „*az I. r. vádlott társa*” kifejezés használata, ez azonban a másodfokú eljárásban a tényállás pontosításával ugyancsak korrigálható volt.

[19] Önmagában az a körülmény, hogy egy adott bűncselekmény tekintetében nem valamennyi érintett személy felkutatása jár eredménnyel, még nem jelenti azt, hogy az eljárás alá vont elkövetők tekintetében ne lenne megalapozott ítélet hozható, így tanú13 felkutatásának eredménytelensége és kihallgatásának hiánya ugyancsak nem alapozta meg az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

[20] Az ítéltábla – az elsőfokú ítélet megalapozatlanságra hivatkozó védői felvetések kapcsán – az alábbi büntető eljárásjogi rendelkezésekre, eseti döntésekre, illetőleg az azok által formált elvi álláspontokra mutat rá.

[21] A másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le [Be. 591. § (1) bekezdés].

[22] A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a bizonyítékok értékelésére vonatkozó törvényi rendelkezések adják, amelyek szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 167. § (3) és (4) bekezdése]. E szabályozás biztosítja a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelését, illetőleg védi az elsőfokú bíróság mérlegelését.

[23] Az eltérő tényállás megállapításának elsődleges és általános feltétele az, hogy az első fokon meghozott ítélet tényállása nem megalapozott.

[24] A megalapozatlanság mértéke (teljes vagy részleges) ugyanakkor más-más jogkövetkezmennyel jár.

[25] Az elsőfokú ítélet teljes egészében megalapozatlan, ha az elsőfokú bíróság nem állapított meg tényállást vagy a tényállás teljes egészében felderítetlen [Be. 592. § (1) bekezdés a) és b) pont]. Teljes megalapozatlanság esetén a másodfokú bíróság nem ügydöntő végzésével hatályon kívül helyezi az elsőfokú ítéletet és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasítja [Be. 610. §], azaz ilyen esetben az elsőfokú ítélet másodfokú bíróság általi korrekciójára nincs törvényes lehetőség.

[26] Részlegesen megalapozatlan az ítélet, ha az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, a tényállás részben felderítetlen, a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával vagy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 592. § (2) bekezdés a-d) pont].

[27] Csak részleges megalapozatlanság esetén kerülhet sor a tényállás kiegészítésére (ez a hiányzó ténymegállapítás pótlását jelenti) vagy helyesbítésére (a meglévő ténymegállapítás módosítása vagy mellőzése), amely történhet az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás útján [Be. 593. § (1) bekezdés a) pont]. A kiegészítés, helyesbítés csak a meglévő tényállásba illeszkedő ténymegállapítást eredményezhet, attól eltérőt semmiképpen.

[28] A másodfokú bíróság az ítélet részbeni megalapozatlanságát oly módon is kiküszöbölheti, hogy az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy a felvett bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállást állapít meg, ha a vádlott felmentésének vagy

részbeni felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének vagy részbeni megszüntetésének van helye [Be. 593. § (1) bekezdés b) pontja].

[29] Ha a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során – a helyes tényállás érdekében felvett bizonyítás, az ügyiratok tartalma vagy ténybeli következtetés alapján – az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti [Be. 593. § (2) bekezdés első mondat]. A másodfokú bíróság nem értékelheti az elsőfokú bíróságtól eltérően a másodfokú bíróság által megállapított ténnyel össze nem függő, valamint a megalapozatlansággal nem érintett tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat [Be. 593. § (2) bekezdés másik mondat].

[30] Hangsúlyozni kell, hogy az eltérő tényállás megállapításának alapvető feltétele a tényállás megalapozatlansága (BJD 8349). Ha a tényállás megalapozott, akkor még a felmentő határozat érdekében sem lehet eltérő tényállást megállapítani pusztán a bizonyítékok eltérő értékelésével (BJD 7761, BJD 8377).

[31] A részbeni megalapozatlanság esetén a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a helyesbített, kiegészített, illetve az eltérően megállapított tényállás alapján bírálja felül [Be. 593. § (3) bekezdés].

[32] A Kúria EBH 2019.B.9. számon közzétett határozatában kifejtettek szerint a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozza, hanem az első fokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságának pótlása, a felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem a felülmérlegelés tilalma alá esik, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, abban az esetben, ha az így módosult eltérő tényállás a felmentett vádlott bűnösségének megállapításához vagy a bűnösnek kimondott vádlott felmentéséhez vezethet. A bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma annyit jelent, hogy a másodfokú bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette. Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok alapján a tényállás módosítása valójában nem más, mint ugyanazon bizonyíték alapján olyan további, az elsőfokú bíróság által nem megállapított tények megállapítása, amit az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott, azonban a vádlott büntetőjogi felelőssége szempontjából releváns. Az iratellenesség kiküszöbölése azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság nem a valós (az ügyiratokban rögzített) tartalma szerint vette figyelembe a bizonyítékot, és ezt javítja ki a fellebbviteli bíróság az ügyiratok szerinti tartalom alapulvételével. Téves ténybeli következtetés esetén pedig az elfogadott bizonyítékból történő, a logika szabályainak meg nem felelő ténykövetkeztetést helyesbíti a jogorvoslat tárgyában eljáró másodfokú bíróság. Minden esetben azonban a tényállás módosításának alapja az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyíték. A másodfokú eljárásban az eltérő bizonyítékértékelés (felülmérlegelés) tilalmának általános érvényű elve azt jelenti, hogy a másodfokú bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hiteltérdeklőségéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette.

[33] A Kúria BH 2021.2.35. számon közzétett eseti döntése szerint közvetett a bizonyíték, ha nem vonatkozik eleve, egyenesen, nyíltan (kifejezetten) és perdöntő módon a bizonyítandó tényre, hanem csupán másik – egy vagy több, közbeeső, kisegítő – tényre mutat, ami azonban releváns, mert következtetés vonható belőle a bizonyítandó (perdöntő) tényre. Közvetett a

bizonyítás, ha nincs közvetlen bizonyíték, nincs beismerő, vagy a történetek közvetlen érzékelésén, észleletén alapuló vallomás, illetve az nem hitelt érdemlő. Mindig közvetett bizonyítás a tudati tények (szándékosság, gondatlanság) bizonyítása, rendszerint közvetett bizonyíték a tudományos módszer által szolgáltatott bizonyíték és a tárgyi bizonyíték. A közvetett bizonyíték (mint más bizonyíték) eredményezhet ténymegállapítást, ami azonban önmagában elégtelen, mivel még nem a bizonyítandó tényre ad következtetési lehetőséget.

A közvetett bizonyíték alapján megállapított ténynek arra kell alkalmasnak lennie, hogy önmagában, vagy más közvetett bizonyítékból nyert ténnyel együtt olyan további tényre adjon következtetési lehetőséget, aminek alapján a bizonyítandó tény is megállapítható. A közvetett bizonyítás valójában tényből tényre következtetés. Közvetett bizonyíték esetében hangsúly nem a bizonyíték mibenlétének, hanem a más bizonyítékokhoz kötődésnek van. Ehhez képest, amíg közvetlen bizonyíték esetében csupán a hitelérdemlőség a ténymegállapítás feltétele, közvetett bizonyíték esetében vizsgálendő a ténybeli következtetés helyessége is. Ilyenkor ugyanis a következtetés, illetve annak eredménye pótolja a közvetlen bizonyíték érzékelésén, észleletén alapuló (hitelt érdemlőnek tartott) tartalmát.

[34] Közvetett bizonyíték valamely tény bizonyítására csak akkor alkalmas, ha a bizonyítandó tényen kívül más tény lehetőségét kizárja (BH 1975.164., 2003.145.). A közvetett bizonyítékok zárt láncolata nem feltételezi a legapróbb részletek bizonyítottságát, az ugyanis valójában azt jelentené, hogy a valóság megismerése már nem közvetett, hanem közvetlen. Sőt, a közvetett bizonyítás zárt láncolatával kapcsolatban az sem elvárt, hogy egyforma értékű bizonyítékokból tevődjön össze. A hangsúly a zártságon van, ami a két végpontot összekapcsolja, ugyanakkor minden egyes láncszemnek tény-, illetve tárgyszerűnek kell lennie, nem lehet spekulatív; relevánsnak és a valóságra vonatkozóan kell lennie.

[35] Jelen ügyben az elsőfokú ítélet a Be. 592. § (2) bekezdés a), c) és d) pontjaiban írt okokból részlegesen megalapozatlan, mivel a megállapított tényállás hiányos, illetőleg részben ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, és az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. A részbeni megalapozatlanság az ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés útján, a tényállás kiegészítésével, illetőleg helyesbítésével volt kiküszöbölhető a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[36] Az elsőfokú ítélet indokolásában Terhelt1 I. és Terhelt3 III. r. vádlottak személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tények a nyilvános ülésen elhangzottak, ill. becsatolt iratok alapján az alábbiak szerint szorúlnak kiegészítésre.

[37] Terhelt1 I. r. vádlott esetében:

- az I. r. vádlott a pékséget üzemeltető, 2004. március 22. napján bejegyzett cég2 kültagja 2019. szeptember 10. napjától, a beltág az I. r. vádlott lánya, személy1;
- a bv1ben hentesként dolgozik.

[38] Terhelt3 III. r. vádlott esetében:

- édesapja időközben elhunyt, így ápolási díjban már nem részesül;
- egy asztalos mellett dolgozik segéd munkásként, havi jövedelme nettó 200.000.- Ft.

[39] Az ítéltábla a tényállást az alábbiak szerint pontosította, ill. módosította:

- az ítélet [13] bekezdéséből mellőzi „*az eljárás során ismeretlenül maradt*” és az „*és kokain*” szövegrészt;
- az ítélet [14] bekezdéséből mellőzi „*az eljárás során ismeretlenül maradt*” szövegrészt;
- az ítélet [15] bekezdéséből mellőzi az „*e célból*” szövegrészt;
- az ítélet [17] bekezdésének első mondatát az alábbiak szerint módosítja: „*Terhelt3 III. r. vádlott az értékesítésre szánt kábítószer átvételét követően gépkocsival helységbe indult, ahol a kábítószer az eljárás folyamán ismeretlenül maradt személynek kívánta átadni.*”
- az ítélet [18] bekezdéséből mellőzi a „*másnap*” szövegrészt; Terhelt1 I. r. vádlott elfogásának napja helyesen 2017. március 17.;
- az ítélet [20] bekezdésében az „*Ugyanezen a napon*” szövegrész helyébe a „*2017. március 18. napján*” szövegrész lép.
- az ítélet [21] bekezdését azzal egészíti ki, hogy a Terhelt3 III. r. vádlottnak átadott, és a utcal lakásban tárolt 13125 gramm marihuána összesen 1989 gramm totál THC-t tartalmazott.
- az ítélet [22] bekezdését azzal egészíti ki, hogy a III. r. vádlottól lefoglalt 4684 gramm marihuána 749 gramm totál THC-t tartalmazott.

[40] A fenti helyesbítésekkel a tényállás felderített, hiánytalan, irathű és helytelen ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 592. § (3) bekezdése alapján irányadó volt az elsőfokú ítélet felülbírálata során.

[41] Jelen ügyben az ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta, a tárgyaláson kihallgatta a vádlottakat, tanú1, tanú14, tanú19, tanú20, tanú16, tanú18, tanú10 Balázs, tanú11, tanú9, tanú8, tanú17 tanúkat, tanú7 tanúnak írásbeli vallomást engedélyezett, tanú12 tanú vallomását felolvasással tette a tárgyalás anyagává, ismertette a házkutatási

jegyzőkönyveket, igazságügyi szakértői véleményeket, valamint az ügy elbírálása szempontjából releváns egyéb okirati bizonyítékokat.

[42] A törvényszék eleget tett a bizonyítás általános szabályai között meghatározott előírásnak is, amely szerint a bíróságnak a bizonyítékokat egyenként és összességükben kell értékelnie. Ítélete indokolásában hiánytalanul jelölte meg azokat a bizonyítékokat, amelyekre a döntését alapozta, részletes, logikai hibáktól mentes és meggyőző indokát adta annak, hogy a tényállás megállapításánál mely bizonyítékot és miért fogadott el vagy vetett el [Be. 563. § (3) bekezdés d) pont]. Az ítélet indokolásából megismerhető a bírói meggyőződés kialakulásának az a logikai folyamata is, amely a bizonyítás eredményének megállapításához vezetett. A törvényszék bizonyíték-értékelési, mérlegelési tevékenysége nem feltételezéseken, spekuláción alapult, annak alapját konkrét bizonyítékból származó tényszerű adatok, körülmények képezték. A törvényszék helyesen járt el, amikor a bizonyítékok értékelése során először az objektív és senki által nem vitatott bizonyítékokat vette számba, majd a személyi bizonyítékokat vizsgálta meg egyenként és a rendelkezésre álló többi bizonyítékkal összevetve is. A tényállás megállapítása során okkal vetette el a bűncselekmények elkövetését tagadó vádlottak védekezését.

[43] A törvényszék meggyőző magyarázatát adta annak, hogy Terhelt1 I. r. vádlott feltáró jellegű első gyanúsítottai vallomását miért lehetett irányadónak tekinteni a tényállás megállapítása során, és miért nem voltak elfogadhatóak a felelősségének csökkentésére irányuló nyilatkozatai, valamint a későbbiekben módosított vallomásai. Az ítéltábla megjegyzi, hogy az I. r. vádlott az első vallomásán a 2017. március 18-ai és 28-ai folytatódó gyanúsítottai kihallgatása alkalmával sem változtatott. Helytállón mutatott rá arra is a törvényszék, hogy a későbbiek folyamán amennyiben az I. r. vádlott állítását valamelyik tanú vallomása, ill. valamilyen okirati bizonyíték cáfolta, az I. r. vádlott azonnal változtatott az elmondásán. A törvényszék azt is részletesen megindokolta, hogy az I. r. vádlott első nyomozati vallomása visszavonásának magyarázatára (kábitószeres befolyásoltság alatt állt, a hatóság nyomására tett nyilatkozata rendőri kitaláció) vonatkozó nyilatkozatai miért nem voltak elfogadhatóak. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy az I. r. vádlott első alkalommal kizárólag Terhelt3 III. r. vádlott részére átadott kábítószerrel összefüggésben került meggyanúsításra (*nyom. ir. 1195-1200. o.*), kihallgatására 2017. március 18. napján 01:47 h és 03:21 h között került sor. A törvényszék helytállón hivatkozott arra, hogy a házkutatásokra, ill. helyszíni szemlékre csak a kihallgatását követően került sor, azaz a nyomozó hatóság kizárólag Terhelt1 I. r. vádlott által közölt információk alapján szerzett tudomást a utcai lakásról. A helyszíni szemle jegyzőkönyve (*nyom. ir. 579-590. o.*) kifejezetten rögzíti, hogy kihallgatási információ alapján hatoltak be a lakásba, ahol nagy mennyiségű kábítószer-gyanús anyag került lefoglalásra. Így az I. r. vádlott tárgyalási szakban tett vallomását (*149. sz. jkv. 4. o.*), mely szerint a házkutatást követően „*ajánlotta fel*” tanú16, hogy az általa elvárt tartalommal tegyen vallomást, a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok is cáfolják.

[44] Terhelt1 I. r. vádlott védekezésének fontos pillére volt, hogy a utcai lakás – annak ellenére, hogy a lakás tulajdonosával a bérleti szerződést ő kötötte meg – 2017 márciusában már semmilyen formában nem volt hozzá köthető. Ezzel összefüggésben a törvényszék helytállón mutatott rá, hogy az I. r. vádlott vallomását, mely szerint tanú13mal abban állapodtak meg, hogy papíron továbbra is ő bérli a lakást, azonban tanú13 fog ott lakni és a bérleti díjat is ő fizeti, amelybe a tulajdonos is beleegyezett, Collier tanú tanú nyomozati vallomása cáfolta. A tanú a nyomozás során elmondta, hogy az I. r. vádlottal – a bérleti díj

átvétele céljából - összesen 4-5 alkalommal, utoljára 2017. január 27. napján találkoztak, míg a felesége 2-3 alkalommal találkozott az I. r. vádlottal. 2017. február 28-án lett volna a következő találkozó, de oda már egy tanú13 nevezetű személy érkezett, aki szeretne volna kibérelni a lakást. A tanú őt arról tájékoztatta, hogy módosításra nincs lehetőség, csak arra, hogy a korábbi szerződés lezárását követően egy teljesen új szerződést kössenek. tanú13 azonban később már nem jelentkezett, és nem tud arról, hogy beköltözött volna a lakásba. A tanú a tárgyalási szakban (149. jkv. 12. o.) is fenntartotta, hogy csak egyszer találkozott tanú13mal és csak egyszer fizetett tanú13 az I. r. vádlott helyett. Bár a tanú a tárgyalási szakban többször is meghallgatásra került, a cselekmény elkövetése óta eltelt időre figyelemmel, elsősorban a nyomozati vallomása volt irányadónak tekinthető. A tanú vallomásával szemben az I. r. vádlott a tárgyaláson (149. jkv. 7. o.) azt állította, hogy a tulajdonos mindig tanú13tól kapta a bérleti díjat, és csak egy eset volt, amikor ő fizetett. Miután Collier tanú1 tanú a tárgyaláson sem erősítette meg a vallomását, az I. r. vádlott - módosítva elmondásán - azt állította, hogy nem is a tulajdonost, hanem a tulajdonos feleségét értesítette arról, hogy tanú13 szeretne a lakásban lakni, és a felesége kapta meg a bérleti díjat is. Majd az I. r. vádlott ismét változtatott a vallomásán, amikor előadta, hogy a tanúnak nem azt mondta, hogy tanú13 szeretne a lakásban lakni, hanem azt, hogy már ott is lakik. A tárgyalási szakban meghallgatott tanú14 tanú vallomásából kiemelendő, hogy elmondása szerint az I. r. vádlott mindig maga fizette a bérleti díjat, kizárólag akkor, amikor nem tartózkodott a városban fizetett helyette más (159. sz. jkv. 17. o.), a bérleti díj kapcsán azonban mindig az I. r. vádlottal egyeztetett. (178. sz. jkv. 3. o.) Az ítéltábla álláspontja szerint annak nincs jelentősége, hogy tanú14 tanú vallomása szerint az I. r. vádlott életvitelszerűen nem élt a lakásban, hiszen ezt a törvényszék sem állapította meg, e helyett azt, hogy a lakás a kábítószer tárolása céljából depólakásként funkcionált. A tanúvallomások pedig egyértelműen cáfolták azt a terhelti nyilatkozatot, hogy a bűncselekmény elkövetésének időszakában a lakás már egyáltalán nem volt hozzá köthető.

[45] Az ítéltábla a fentiek szerint mellőzte az elsőfokú ítélet [15] bekezdéséből, hogy az I. r. vádlott a utca1 lakást kifejezetten kábítószer tárolása céljából bérelte volna ki 2016 júliusában. Erre vonatkozó konkrét adat ugyanis nem merült fel az eljárás során, az I. r. vádlott ezirányú szándéka később is kialakulhatott, hiszen a terhelt a IX. kerületi lakást csak hetekkel később, 2016. szeptember 1-jével bérelte ki.

[46] A korábban írtak szerint a törvényszék tanú13 írásbeli nyilatkozatát okirati bizonyítékként nem értékelte, ezért ezt az ítéltábla az alábbiak szerint pótolta. Az I. r. vádlott az első nyomozati vallomásában, valamint a 2017. március 18-ai és a március 28-ai folytatólagos gyanúsítottai vallomásában is terhelő vallomást tett tanú13ra, amely összhangban volt Collier tanú1 és tanú14 tanú vallomásával is a tekintetben, hogy az I. r. vádlott mellett tanú13hoz is köthető lakásból nagy mennyiségű kábítószerrel foglaltak le. tanú13 nyilatkozatát az önvádra kötelezés tilalmának elve jegyében is kellett értékelni, hiszen tanú13tól nem volt elvárható, hogy saját magát bűncselekmény elkövetésével vádolva úgy nyilatkozzon, hogy a lakást az I. r. vádlottal történt megegyezés alapján kizárólag ő használta. A bizonyítékot megvizsgálva megállapítható, hogy a nyilatkozat önmagában is kétséges, hiszen nem reális, hogy a lakást alkalmi jelleggel használó, egy-egy éjszakára ott „megpihenő” ismerősök, vendégek, „honfitársak” tároljanak több millió Ft értékű kábítószerrel a lakásban. Nyilatkozatát a lakás tulajdonosának és a tulajdonos feleségének a vallomása sem erősítette meg az alkalmi lakáshasználók vonatkozásában, ellenben abban, hogy szándékában állt a lakást a saját nevére átíratni, ill. új szerződést kötni, igen. tanú13 nyilatkozata szerint az alkalmi ismerősök miatt egy idő után a utca2ban bérelt egy másik lakást.

[47] Ha azonban a utca1 lakást nem használta, és az már nem is állt szándékában, akkor kérdés, hogy miért volt fontos, hogy 2017. február 28. napján, azaz a vádlottak elfogását megelőző két héttel a tulajdonossal új bérleti szerződés megkötése tárgyában konzultáljon, ill., hogy a szerződést átírassa a saját nevére. Ez a körülmény is a törvényszéki ítélet [93] bekezdésében írt következtetést alapozza meg, mely szerint mind az I. r. vádlott, mind tanú13 rendelkezett egy másik, lakhatás céljára szolgáló bérelt ingatlannal, így a utca1 ingatlan alapvetően a kábítószer tárolására szolgált.

[48] Terhelt1 I. r. vádlottat érintően összegzésként elmondható, hogy az I. r. vádlottat azért figyelték meg, ill. az általa használt telefonszámok lehallgatását azért engedélyezték (*nyom. ir. 251-253. o.*), mert a rendelkezésre álló adatok szerint kábítószer kereskedelmi tevékenységet folytat Budapest területén. E tevékenységre vonatkozó konkrét adatokat a 01700-3-802/2016.tük számú nyomozásban 2017. március 3-án készített jelentésből készített kivonat is tartalmaz (*nyom. ir. 255-256. o.*). Az I. r. vádlott tevékenységére vonatkozó adatok megerősítést, ill. igazolást nyertek, hiszen az I. r. vádlotthoz köthető utca1 lakásban nagy mennyiségű kábítószer, az általa bérelt cím1 lakásban pedig a kábítószer méréséhez és kiadagolásához szükséges mérleget és nagy mennyiségű készpénzt találtak. Az eljárás során beszerzett objektívnek tekinthető bizonyítékok az I. r. vádlott első alkalommal tett vallomásával is összhangban állnak. Terhelt1 I. r. vádlott 2017. március 17-ei megfigyelésének eredményeként vált továbbá gyanússá a figyelésben résztvevők számára az I. r. és Terhelt3 III. r. vádlott találkozása. A gyanú e tekintetben is igazolást nyert, hiszen a később intézkedés alá vont utóbbi személynél nagy tételben találtak marihuánát. Így jelen ügy kapcsán különös jelentősége volt a bizonyítékok egyenkénti értékelése mellett a bizonyítékok egymással történő összevetésének.

[49] Az ítéltábla a kokain kereskedelmére vonatkozó megállapítást ugyanakkor mellőzte a tényállásból. Az I. r. vádlott által bérelt cím1 lakásban fellelt kokainnal szennyezett mérleg ugyanis sem önmagában, sem az I. r. vádlott nyomozati vallomásával összevetve - melyben elismerte az alkalmoszerű kokain és fű fogyasztást (*nyom. ir. 1210. o.*) -, nem volt alkalmas ennek megállapítására. Az ítéltábla ennek során figyelemmel volt arra is, hogy a utca1 depóalakásból és a III. r. vádlott által vezetett gépkocsiból is csak marihuána került lefoglalásra, és kokain a cím1 ingatlanból sem került elő.

[50] A törvényszék kellően részletezett és meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem fogadta el az I. r. vádlottól lefoglalt pénzre vonatkozó terhelti nyilatkozatot és tanú7 tanú vallomását (*elsőfokú ítélet [95] bekezdés*). A Btk. 74/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján az ellenkező bizonyításáig vagyonek Kobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyonek Kobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet az elkövető a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés elkövetésének ideje alatt szerzett. Mivel a lefoglalt pénzösszegre vonatkozóan a bizonyítási teher megfordult, és az ellenbizonyítás nem volt eredményes, a törvényszék helytállóan alkalmazott az I. r. vádlottal szemben vagyonek Kobzást.

[51] A törvényszék irathűen rögzítette, hogy Terhelt2 II. r. vádlott következetesen állította, hogy nem hozott be kábítószer az országba. Így Terhelt1 I. r. vádlott II. r. vádlottat terhelő vallomásra figyelemmel különös jelentősége volt annak, hogy Terhelt2 II. r. vádlott milyen magyarázattal szolgál magyarországi tartózkodására. E tekintetben helytállóan jutott arra a

következtetésre a törvényszék, hogy a kényszerintézkedés tárgyában tartott üléseken tett nyilatkozatait, valamint a nyomozás során tett gyanúsítottai vallomásait értékelve a II. r. vádlott vallomásai között több lényeges ellentmondás volt feltárható, és vallomása – a gépjárművásárlás, illetve -szállítás tekintetében - az I. r. vádlott vallomásával sem volt összhangban. *(elsőfokú ítélet [97]-[98] bekezdés)*

[52] A kábítószerre elkövetett bűncselekményeket érintő általános tapasztalat, hogy a bűncselekményben résztvevő személyek telefonon keresztül vagy egyáltalán nem beszélnek a kábítószerrel, vagy a konspiráció jegyében virágnyelvet használnak. Így az a körülmény, hogy a telefonbeszélgetésekben nem hangzik el kifejezett információ a kábítószerre, nem történik meg annak megnevezése, nincs hivatkozás annak átadására, átvételére, nem teszi az elsőfokú bíróság megállapításait kétségesse. A kábítószerrel ellentétben egy gépkocsi szállítása, ill. vásárlása önmagában legális, ám a rögzített beszélgetések Terhelt2 II. r. vádlott autóvásárlási, ill. -szállítási szándékával nincsenek összhangban. A törvényszék helytállóan rögzítette, hogy Terhelt1 I. r. vádlott „*testvére*” és Terhelt2 II. r. vádlott találkozását követően az I. és a II. r. vádlott folyamatosan a találkozójukat egyezteteti *(elsőfokú ítélet [76] bekezdés)*, majd az utóbbi vádlott türelmét vesztve azt írja üzenetben 2017. március 16. napján 12:33 h-kor az I. r. vádlottnak, hogy „*Nem értem a viselkedésedet. Úgy gondoltam, hogy szavahihető ember vagy. De te csak szívatsz engem folyamatosan. Nem gondoltam volna. Hívj fel, hogy ezt elintézzük, és nem kell többet együtt dolgoznunk.*” Ez a közlés egyértelműen egy régebb óta fennálló kapcsolatra utal az I. és a II. r. vádlott között, és nem egy előzmények nélküli, alkalmoszerű találkozásra, amiről a II. r. vádlott a nyomozati vallomásában beszámolt. Aszerint ugyanis a II. r. terhelt feladata (tanú27 megbízása alapján) az lett volna, hogy egy Zeka nevezetű személytől (I. r. vádlott) elhozzon egy gépkocsit. *(nyom. ir. 1333. o.)* A 2017. március 16-ai 15:58 h-s üzenetváltásban a II. r. vádlott azt írja, hogy „*az utánfutót vissza kellene vinnem*”, mire az I. r. vádlott úgy válaszol, hogy „*én hét hete várok rád, egy-két nap nem számít.*” Ez a nyilatkozat ugyancsak nincs összhangban a II. r. vádlott 2017. március 18-ai (szombat) nyomozati vallomásával, mely szerint őt kedden hívta tanú27 a gépkocsi elhozatalára vonatkozó megbízás miatt, tehát szó nincs arról, hogy a gépkocsi vásárlást (szállítást) hetek óta szervezték volna. Nincs összhangban továbbá az I. r. vádlott vallomásával sem, hiszen - ha a közlés tartalmát az I. r. vádlott nyomozati vallomásával összevetjük - az azt jelentené, hogy az I. r. vádlott hét hete arra vár, hogy a II. r. vádlott végre megvásároljon egy VW Passat típusú gépkocsit, ami egyébként még nincs kész (hiszen szervizben van), így a gépkocsi megvásárlására a II. r. terheltnek korábban nem is lett volna lehetősége. A törvényszék tehát helyesen állapította meg, hogy a telefonbeszélgetések, üzenetváltások az I. és II. r. vádlott vallomását a gépkocsi vásárlása, ill. szállítása tekintetében nem támasztják alá. A telefonbeszélgetésekkel összefüggésben az ítéltábla megjegyzi, hogy természetesen önmagában a beszélgetések nem alapoznák meg a kábítószerre elkövetett bűncselekmény elkövetését, a többi bizonyítékkal összevetve azonban már alkalmasak a tényállásban leírtak alátámasztására.

[53] A törvényszék helytállóan mutatott rá arra is, hogy várakozása során Terhelt2 II. r. vádlott az egyik éjjel, amit nem fizettek ki számára, a gépkocsijában aludt, majd az I. r. vádlottal történt találkozó után nyomban pénzt váltott, és a következő éjszakát már ismét szállodában töltötte, amely arra enged következtetni, hogy a tőle másnap lefoglalt pénz az I. r. vádlottól származott. *(elsőfokú ítélet [97] bekezdés)* Ezzel összefüggésben is helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a II. r. vádlott által becsatolt „Nyilatkozat pénzbeli kölcsönnyújtásról” elnevezésű okirat nem volt alkalmas arra, hogy a II. r. vádlott a tőle lefoglalt pénz eredetét hitelt érdemlően bizonyítsa, így a vagyoneklobzásra vonatkozó

rendelkezés a II. r. vádlott tekintetében is törvényes. E tekintetben az elsőfokú ítélet [38] bekezdése annyiban szorul pontosításra, hogy a nyilatkozat nem keltezés nélküli, hanem 2016. december 24. napján kelt, azt az elsőfokú ítélet azonban már helyesen rögzíti, hogy a nyilatkozat egy 2015 elején történt kölcsönadásra vonatkozik. (*nyom. ir. 1427. o.*)

[54] A törvényszék ítéletének indokolásában helytállóan mutatott rá, hogy Terhelt1 I. r. vádlott első, feltáró jellegű nyomozati vallomásaiban is próbált kívülálló maradni, felelősségét csökkenteni, magát közvetítőként beállítani (*elsőfokú ítélet [90] bekezdés*), ez azonban a többi bizonyíték tükrében nem volt elfogadható. Vallomását, mely szerint ő Terhelt2 II. r. vádlottal kizárólag gépkocsivásárlással összefüggésben került kapcsolatba, a lehallgatás anyaga is cáfolja, míg azt a nyilatkozatát, hogy a kábítószer a II. r. vádlottól származik, az a körülmény is megerősíti, hogy az I. és a II. r. vádlott e tekintetben egyező vallomása alapján a II. r. vádlott – Magyarországra érkezését követően – először nem az I. r. vádlottal, hanem tanú13mal találkozott.

[55] Terhelt3 III. r. vádlott védőjének álláspontja az volt, hogy a III. r. vádlott következetes vallomást tett az eljárás folyamán. Abban a körben, hogy az I. r. vádlottal egy átírásra nem került használt gépkocsival kapcsolatban egyeztettek és találkoztak valóban következetes volt, a jelen ügy elbírálása szempontjából ugyancsak releváns azon kérdéseket érintően azonban, amely a börtönd hozzákerülésére, szállítására, ill. átadására vonatkozott, korántsem. A III. r. vádlott a nyomozás során először úgy nyilatkozott, hogy egy olyan személytől vette át a börtöndöt, akitől korábban többször vásárolt – fogyasztás céljából - kábítószer, és a szállításáért 100.000.- Ft-ot kapott volna. Az ítéltábla álláspontja szerint a III. r. vádlott előéletét (korábban két alkalommal marasztalták el kábítószerrel visszaélés vétsége miatt) és a szállítás körülményeiről elmondottakat figyelembe véve sem lenne elfogadható, hogy nem volt tisztában azzal, hogy mit szállít. Erre a körülményre, valamint vallomásai ellentmondásosságára, következetlenségére, logikátlanságára a törvényszék ítéletének [99] és [100] bekezdésében maga is rámutatott, a terhelt ugyanis az első vallomásán a későbbiek során több alkalommal is változtatott. Több verziót adott elő a börtönd további sorsával kapcsolatban is. Az a körülmény, hogy a III. r. vádlottban felmerült, hogy a csomagot Terhelt1 I. r. vádlott unokatestvérénél, tanú22-nál hagyja, ugyancsak azt erősíti, hogy a csomaghoz az I. r. vádlottnak is köze volt. Terhelt3 III. r. vádlott az eljárás során elismerte, hogy maga is fogyaszt kábítószer, az eljárás során beszerzett bizonyítékok azonban azt nem támasztották alá, hogy a tőle lefoglalt kábítószer mennyiséget saját fogyasztásra szerezte volna meg, így csak a továbbadás szándéka jöhetett szóba. Mivel semmilyen adat nem merült fel arra, hogy a III. r. vádlott értékesíteni kívánta volna az átvett kábítószer, csak az, hogy az általa átvett kábítószer egy, az eljárás során ismeretlenül maradt személynek kívánta átadni, kvázi futárként, a tényállást e tekintetben az ítéltábla pontosította. Az, hogy a szállítás Terhelt1 I. r. vádlott érdekkörében történt, az I. r. vádlottal a szállítást megelőzően történt egyeztetések, valamint az I. r. vádlott által a III. r. vádlottnak a Viber alkalmazáson keresztül küldött kérdőjelek is alátámasztják. Az I. r. vádlott nyilvánvalóan visszajelzést várt a III. r. vádlottól a tekintetben, hogy rendben leért -e, ill. célba ért -e a csomag, ahogyan arra az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [75] és [100] bekezdésében is rámutatott. A lehallgatási anyaggal kapcsolatban itt is elmondható, hogy az I. és a III. r. vádlott közötti kommunikációban nincs szó gépkocsival kapcsolatos tartozásról, és a beszélgetés sem utal arra, (*nyom. ir. 315-317. o.*), melyre az elsőfokú ítélet [77] bekezdésében a törvényszék is kitért. A III. r. vádlottól származó, 2017. március 16-ai üzenet „*Most félig kész vagyok, jöhetsz félig*” és az I. r. vádlott válasza, hogy „*Á, nem, holnap megvárom!*” nem hozható összhangba azzal, hogy a III. r. vádlott a gépkocsi után felhalmozott pénztartozás kifizetését

várná az I. r. vádlottól. Az elsőfokú ítélet sem zárta ki egyébként, hogy a terheltek között más jellegű kapcsolat is lehetett, azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy a vádlottak a kábítószer kapcsán is érintkeztek egymással.

[56] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet [61] bekezdését annyiban pontosítja az igazságügyi ujjnyomatszakértői vélemény (*nyom. ir. 627-631. o.*) és az erről készült rendőri jelentés (*nyom. ir. 637. o.*) alapján, hogy a utca1 ingatlanból lefoglalt egyik kábítószeres csomagot tartalmazó szatyron volt fellelhető tanú12 ujj- és tenyéryanomata. Ezzel összefüggésben az ítéltábla megjegyzi, hogy az I. r. vádlottnak az tanú12hoz köthető telefonszámmal folytatott, 2017. március 17-ei beszélgetései (*nyom. ir. 323-329. o.*) is azt erősítik, hogy a konspirált beszélgetésben kábítószerrel van szó.

[57] A fentiekre tekintettel az ítéltábla egyetértett a törvényszéknek a vádlottak bűnösségére levont következtetésével.

[58] Terhelt1 I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítése törvényes. A törvényszék helyesen idézte az 1/2007. Büntető jogegységi határozat rendelkezéseit, azonban Terhelt2 II. és Terhelt3 III. r. vádlottak büntetőjogi felelőssége nem a kábítószer-kereskedelem büntetében volt megállapítható.

[59] Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében korábban hivatkozott üzenet, melyben azt írja az I. r. vádlottnak, hogy nem kell a továbbiakban együtt dolgozniuk, utalhat arra, hogy nem ez volt az első üzletük a kábítószer behozatala kapcsán, egyéb adat hiányában azonban nem volt arra vonatkozó kétséget kizáró bizonyíték, hogy Terhelt2 II. r. terhelt több alkalommal, ill. rendszeresen szállított volna Terhelt1 I. r. vádlottnak és társának kábítószer. A kábítószer átadása alatt a kábítószernek más személy – ingyenesen vagy ellenérték fejében történő – birtokába adását kell érteni, feltéve, hogy az nem tekinthető forgalomba hozatalnak vagy kereskedelemnek. Az átadás esetén a birtokba adás azt célozza, hogy a kábítószer az átvevő maga fogyassza el. Ha több személy részére történik a kábítószer átadása, akkor az átadás, mint elkövetési magatartás nem jöhet szóba. A kábítószer forgalomba hozatala akkor valósul meg, ha az elkövető a kábítószer – akár ingyenesen, akár ellenérték fejében – több, esetleg meg nem határozható számú személy részére juttatja. Ez megvalósulhat úgyis, hogy az elkövető ténylegesen csak egy személlyel áll kapcsolatban, de tisztában van azzal, hogy az átvevő azt nem saját fogyasztásra veszi át, hanem azt további személy, vagy személyek részére biztosítja. Így a forgalomba hozatalnak az átadástól való elhatárolása az átadó szándéka alapulvételével történik, és bár szükségszerűen együtt jár az átadással, mindig többet jelent annál, rendszerint több résztevékenységből tevődik össze. Ehhez képest a kábítószerrel kereskedelem lényegében sorozatos adásvételek által valósul meg, haszonszerzésre irányul, és magában foglal minden olyan tevékenységet, amely elősegíti, hogy a kábítószer eljusson a viszonteladóhoz vagy fogyasztóhoz. A kereskedelemnek a forgalomba hozataltól való elhatárolásának alapja a haszonszerzésre törekvés és a rendszeresség. Jelen ügyben nem álltak rendelkezésre olyan adatok, amelyek Terhelt2 II. r. vádlott szerepét érintően a rendszerességre utaltak volna, így a II. r. vádlott cselekménye kapcsán csak a forgalomba hozatal elkövetési magatartás volt megállapítható. [Btk. 176. § (1) bekezdés III. fordulat, (3) bekezdés]

[60] Terhelt3 III. r. vádlott esetében ugyancsak nem volt arra vonatkozó konkrét adat, hogy a terhelt rendszeresen szállított volna kábítószer az I. r. vádlott, ill. más személy megbízásából. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt egyértelműen meg lehetett állapítani, hogy a kábítószer nem saját fogyasztás céljából vette át, hanem azt egy, az eljárás során ismeretlenül maradt személynek kívánta továbbadni. Így az ő esetében is a kábítószer-kereskedelem büntettének forgalomba hozatallal elkövetett fordulata lenne megállapítható. A III. r. vádlott cselekménye azonban nem jutott el a kereskedelmi típusú magatartás kísérleti stádiumába, hanem előkészületi szakban maradt. Ebben az esetben pedig a súlyosabban büntetendő kábítószer birtoklást kell megállapítani az egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő kábítószer-kereskedelem előkészülete helyett. Az 1/2007. Büntető jogegységi határozat értelmében bármely fogyasztói (birtoklási) típusú elkövetési magatartás befejezett alakzatának megállapítása értelemszerűen kizárja bármely terjesztői típusú elkövetési magatartással megvalósuló bűncselekmény - enyhébb megítélésű - előkészületének megállapítását. Hasonló döntéseket hozott a Fővárosi Ítéltábla a Bf.27/2015/1.számú, a Győri Ítéltábla a Bf.6/2017/10. számú és a Pécsi Ítéltábla a Bf.18/2019/13.számú határozatában. Erre figyelemmel az ítéltábla Terhelt3 III. r. vádlott cselekményét kábítószer-birtoklása büntettének [Btk. 178. § (1) bekezdés III. fordulat, (2) bekezdés b) pont] minősítette.

[61] A büntetést a törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez [Btk. 80. § (1) bekezdés]. Határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke az irányadó; a középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének a fele [Btk. 80. § (2) bekezdés].

[62] A törvényszék – a büntető anyagi jogi szabályoknak megfelelően - helyezte hatályon kívül Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában a próbára bocsátást kimondó rendelkezést, és szüntette meg a terhelttel szemben korábban alkalmazott próbára bocsátást. A próbára bocsátást kiszabó ítélet 2016. november 29. napján emelkedett jogerőre, az egyéves próbaidő 2017. november 29. napján járt le. A Btk. 26. § (1) bekezdése alapján a büntethetőség – főszabály szerint - a büntetési tétel felső határának megfelelő idő, de legalább öt év elteltével évül el. Mivel a közokirat-hamisítás büntetési tétele három évig terjedő szabadságvesztés, a cselekmény büntethetőségének elévülési ideje öt év. Figyelemmel arra, hogy az öt éves elévülési idő eltelt, a bíróság nem szabhat ki az I. r. vádlottal szemben közokirat-hamisítás miatt büntetést, erre figyelemmel az ítéltábla a próbára bocsátást kimondó rendelkezés hatályon kívül helyezésére és a próbára bocsátás megszüntetésére, valamint a halmazati büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést az elsőfokú ítéletből mellőzte.

[63] Erre is figyelemmel a határozott ideig tartó szabadságvesztés tartamára vonatkozó rendelkezések szerint az I. és II. r. vádlott esetében öt évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés szabható ki, a középérték tizenkét év hat hónap. Terhelt3 III. r. vádlott esetében - a megváltozott minősítésre figyelemmel - öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztés szabható ki, a középérték hét év 6 hónap.

[64] A büntetiskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú Büntető Kollégiumi vélemény (a továbbiakban: 56. BK vélemény) is rögzíti, hogy a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános

Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő (összefoglalóan a büntetést befolyásoló) körülmények a büntetést alakíthatják. A büntetést befolyásoló körülményeket nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem az enyhítő és súlyosító körülmények száma, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál.

[65] A törvényszék a büntetést befolyásoló tényezőket túlnyomórészt feltárta és azokat kellő nyomatékkaal értékelte, az ítéltábla e körben az elsőfokú ítélet indokolását csak kisebb mértékben egészíti ki.

[66] Figyelemmel arra, hogy a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütközö és a (3) bekezdés szerint minösülő kábítószer-kereskedelem büntette a kábítószer jelentös mennyisége mellett már megvalósul, és a minösítést nem befolyásolja a kábítószer különösen jelentös mennyisége, súlyosító körülményként kellett értékelni az I. és a II. r. vádlottat érintően, hogy a bűncselekmény a különösen jelentös mennyiséget is meghaladó mennyiségre követték el.

[67] A minösítések megváltoztatására figyelemmel a társas elkövetés csak Terhelt I. r. vádlott esetében súlyosító körülmény.

[68] Az I. r. vádlott esetében nemcsak a próbaidö hatálya alatti, hanem a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés is súlyosító körülmény. (56. BK vélemény II.2. pontja). Az elkövetö fokozott társadalomra veszélyességére lehet ugyanis következtetni abból a körülményből, hogy más ügyben történt meggyanúsítását követően valósított meg bűncselekményt. Az I. r. vádlottat egyébként az embercsempészsés büntette miatt indult büntetőügyben jogerösen el is ítélték, jelenleg ezt a büntetését tölti.

[69] A törvényszék helytállóan vette figyelembe a kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények elszaporodottságát súlyosító körülményként valamennyi terhelt vonatkozásában. Az 56. Bkv vélemény III.11. pontja szerint a bűncselekmények elszaporodottsága súlyosító körülmény akkor, ha a köztudomás szerint az ügyben elbírált vagy az ahhoz hasonló bűncselekmények száma (az elkövetéskor) a korábbi idöszakhoz képest lényeges emelkedést mutat, vagy ha a számuk az adott területen lényegesen magasabb volt az átlagosnál. A Nemzeti Drog Fókuszpont – 2017-es adatokat tartalmazó - 2018-as jelentése szerint a kábítószer-bűncselekmények közel 40 %-át Budapesten, 8,1 %-át Pest megyében regisztrálták. A többi megye közül egyes északi határ mentén fekvö megyék részesedése volt a legmagasabb (Györ-Moson-Sopron megye 5,2%, Borsod-Abaúj-Zemplén megye 4,6%). Jelen ügy kapcsán tehát megállapítható, hogy 2017-ben az ilyen típusú bűncselekmények száma Budapesten lényegesen magasabb volt az átlagosnál.

[70] Helyesen vette figyelembe a törvényszék – figyelemmel a 2/2017. (II.10.) AB határozatban és az 56. BK vélemény III.10. pontjának második mondatában foglaltakra – az idömülés mellett enyhítő körülményként a büntetőeljárás elhúzódását is, amelyre az ítélet indokolásában a Be. 564. § (4) bekezdés b) pontja alapján utalni kell. A bűncselekmények elkövetésétől a jogerös elbírálásig ugyanis több mint hat év telt el, amely idö alatt a vádlottak büntetőeljárás hatálya alatt álltak, ill. a cselekménnyel összefüggésben előzetes

fogvatartásban is voltak. Az időmúlás enyhítő hatása függ az ügy tárgyát képező bűncselekmény tárgyi súlyától és törvényi fenyegetettségétől (56. BK vélemény III.10. pont első mondat), így az eljárás elhúzódásának és az időmúlásnak kisebb a nyomatéka az I. és II. r. vádlottak esetében, akikkel szemben a minősített kábítószer-kereskedelem büntette miatt – a büntetési tételkeret szerint – akár életfogytig tartó szabadságvesztés is kiszabható lett volna.

[71] Figyelemmel arra, hogy az ügyészség a vádlottak terhére nem jelentett be fellebbezést, az ítéltábla a Be. 595. § (1) bekezdésében írt súlyosítási tilalom folytán a vádlottak büntetésének súlyosítása szóba sem kerülhetett. A másodlagos védői indítványokra is figyelemmel azonban az ítéltábla vizsgálta, hogy indokolt-e a vádlottak tekintetében a büntetés enyhítése.

[72] Az ítéltábla egyetértett a törvényszékkal a tekintetben, hogy az időmúlás és a büntetőeljárás elhúzódása mindhárom vádlott esetében a középérték alatti tartamú szabadságvesztés kiszabását indokolja.

[73] Az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt közel egy év, Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában a halmazati büntetés mellőzése, Terhelt2 II. r. vádlott esetében a kábítószer-kereskedelem büntetnének enyhébb elkövetési alakzata, míg Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében a cselekmény enyhébb minősítése mindhárom vádlott büntetésének enyhítését indokolta. Erre figyelemmel az ítéltábla az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 6 év 6 hónapra, a II. r. vádlott esetében 6 évre, míg a III. r. vádlott esetében 5 év 6 hónapra enyhítette.

[74] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt Terhelt1 I. és Terhelt3 III. r. vádlottak méltatlanok a közügyek gyakorlására, tehát a törvényszék a Btk. 61. § (1) bekezdése és 62. § (1) bekezdése alapján megalapozottan döntött a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazásáról. A szabadságvesztés tartamának enyhítése ellenére az ítéltábla nem látott indokot a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértékének csökkentésére. A törvényszék Terhelt2 II. r. vádlottat érintően helyesen döntött a Btk. 59. § (1) bekezdése és a 60. § (2) bekezdése alapján a kiutasításról, annak mérséklésére a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és jellegére figyelemmel a szabadságvesztés tartamának enyhítése ellenére sem látott az ítéltábla lehetőséget.

A törvényszék a büntető anyagi jogszabályoknak megfelelően döntött a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint az előzetes fogvatartásban, házi őrizetben és ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról. Az csak az I. és II. r. vádlott tekintetében igényelt pontosítást, mivel Terhelt1 I. r. vádlott esetében az ingatlanra korlátozott bűnügyi felügyelet utolsó napja 2020. március 10. volt, míg Terhelt2 II. r. vádlott nem 2017. március 17. napján, hanem 2017. március 18. napján került őrizetbe.

[75] Terhelt1 I. r. vádlott védőjének másodlagos indítványával kapcsolatban az ítéltábla megjegyzi, hogy a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat kizárólag a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel határozható meg, a terhelt büntetés-végrehajtási intézetben folytatott jelenlegi munkája állandóságának igénye azt nem alapozza meg. Az eljárás folyamán feltárt

büntetéskiszabási tényezők pedig nem indokolják az enyhébb végrehajtási fokozat meghatározását.

[76] A törvényszék a korábban kifejtettek szerint helytállóan alkalmazott Terhelt1 I. és Terhelt2 II. r. vádlottakkal szemben vagyonekobjzást. Nem indokolt azonban a vagyonekobjzás visszatartásáról való rendelkezés. A Be. 323. § (1) bekezdése alapján a terheltnek kiadandó dolgot a vele szemben megállapított pénzbüntetés, vagyonekobjzás vagy bűnügyi költség biztosítására vissza lehet tartani. Jelen esetben azonban nem a terhelteknek kiadandó pénzüsszegegről van szó, hiszen a törvényszék az I. és a II. r. vádlottól lefoglalt valutára az ügydöntő határozatban vagyonekobjzást rendelt el.

[77] A törvényszék helyesen rendelkezett az eljárás folyamán lefoglalt bűnjelekről, az csak az összesített bűnjeljegyzék 53. sorszáma alatti, Magyar Államkincstár által letétként kezelt pénzüsszeg tekintetében indokolt pontosítást.

[78] Az ítéltábla a személynyilvántartás adatai alapján pontosította az I. r. vádlott lakcímét a rendelkező részben. Feltüntette továbbá a terhelt útlevelének a számát is, figyelemmel arra, hogy a határozatlan ideig érvényes állandó tartózkodási kártya csak érvényes személyi igazolvánnyal, ill. úti okmánnyal együtt érvényes a szabad mozgás és tartózkodás jogával rendelkező személyek beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi I. törvény végrehajtásáról szóló 113/2007. (V. 24.) Korm. rendelet 38. § (5) bekezdése alapján. A Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontja szerint a terhelt fogvatartásának helye a terhelt tényleges tartózkodási helye, így a rendelkező részben foglaltak szerint az ítéltábla ezt is pontosította.

[79] A költségjegyzék adatai alapján az ítéltábla Terhelt1 I. és Terhelt3 III. r. vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét a rendelkező részben foglaltak szerint ugyancsak pontosította.

[80] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla – a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen – a fellebbezésekkel támadott elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[81] Az eljárás során lefoglalt Renault típusú személygépkocsi tárolásával összefüggésben felmerült bűnügyi költségről hozott rendelkezés a Be. 145. § (1) bekezdés a) pontja, a Be. 574. § (1), (2) és (4) bekezdésein, valamint a Be. 613. § (1) bekezdésein alapul, míg a másodfokú eljárásban felmerült tolmácsolási és fordítási költség a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állam terhén marad.

[82] Az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései zárják ki.

Budapest, 2023. év április hó 25. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Németh Nándor s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 2022. május 31. napján kihirdetett 15.B.1100/2019/195. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.259/2022/41. számú határozata folytán – 2023. április 25. napján mindhárom vádlott tekintetében jogerős.

Budapest, 2023. április 25.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke